

HÍVÁS

— Tudor Vianu —

Úgy láttam én, akár az üvegen,
 A holttestet a vízben és
 Bibor ruhát szőtt rá az áradás,
 Mint a tűz, úgy gyúlt le, fel,
 Körötte a vizesés.
 Fölötte megmozdul és ring az áram,
 Nagy karja nőtt és hosszú fürt hajában,
 Szakálla, mint szerzetesnek, remeg,
 Hullám villáma érintette meg,
 S föllebeg a könnyű tetem,
 Zöld faunjaként az áradásnak,
 Vibrál, miként a sárga máz, s lakk,
 És integet nekem.

HŐSÉG

— Bacovia —

Én édesem a város forr, hevül,
 És minden idegén csak hull a láz,
 És minden holttest oszladozni kezd,
 A város ma egy roppant hullaház.

Oszlásnak indul minden hústömeg,
 Álmainkból mondjad merre mentsünk,
 Mert minden élet bomlik, mint a por,
 És a forró nyár a kebleden csüng.

Rózsákkal szórjuk be a válladat,
 Hogy illata tested beszöje. Én
 Felejtsem el a hullák városát
 Fehér bőröd parfömös szőnyegén.

Fordította: ZELEY FERENC